

De Reuze komt uit, Reuze Reuze,

Kere weerom, kere weerom

Zondag 17 september. Ietwat somber weer, maar het wordt langzaam beter. Verdraaid, daar prikt de zon zowaar door het wolkendek. Ginds luidt de grote klok, en daar komen de reuzen. Nou kun je wel langs de weg gaan staan schamperen over 'invented traditions', bedachte tradities, maar hé, het is toch echt wel een indrukwekkend gezicht, al die reuzen die door de Goirlese straten trekken. Ik hoorde een vrouw zeggen: 'Machtig mooi, en ach wat jammer dat onze St. Jansoptocht niet meer bestaat. Die was nóg mooier!' Bij een optocht hoort muziek, en gelukkig klonk die afgelopen zondag alom dankzij diverse muziekgroepen en één – o, schande – reus die begeleid werd met mechanische muziek, klinkend uit een kinderwagen. We waren mild gestemd, en zagen het minzaam door de vingers. Maar nu die reuzen zelf. Ze waren inderdaad groot. De allergrootste was Sjtuf uit Roermond, ofwel Cristoffel met het steeds zwaarder wordende kind op de schouder, en een hoog geheven stormlamp in de hand. Ik hoorde een kind aan zijn moeder vragen wie dat moest voorstellen, en ik moest me inhouden om niet een uiteenzetting te geven over deze heilige, die in 1969 uit de heiligenkalender werd geschrappt, maar die vroeger als een zeer belangrijke noodhelper gold. Je vond zijn beeld heel vaak bij de ingang van een kerk, want 'op welke dag gij het gelaat van Christophorus zult aanschouwen, op die dag zult ge zeker geen kwade dood sterven' (ofwel: die dag zul je niet overlijden zonder de laatste sacramenten te hebben ontvangen). Maar ik wilde het kind geen schrik aanjagen, en zweeg.

Ben d'rme met vrolijkemien op 'twee hoed. Maar ik vond toch die Georges Delizée het aller mooiste. Thuis opgezocht wie dat was, die Georges. Het bleek een lokale held uit Flobecq te zijn. Een schrijver, die leefde van 1894 tot 1969. Diverse boeken geschreven die ik geen van alle gelezen heb. We zien hem als schrijvende lopen. Een reus van 3.80 meter hoog, en 85 kilo zwaar. Il est porté par un seul homme! Even nog wat over Flobecq (of Vloesberg zo u wilt, want de plaats ligt nagenoeg op de taalgrens): daar start de Kabouter Wandelroute. Curieus, nietwaar? Over de publieke belangstelling dan. Die was er, en mocht er zijn! Het Kloosterplein stond compleet vol met reuzen en kleine mensen. Langs de route was ook veel volk aanwezig, maar meer gespreid natuurlijk. Tot slot de organisatoren. Die waren herkenbaar aan een wit overhemd met een soort halsdoek erover waarop aanwijzingen te vinden waren waaruit je kon opmaken dat zij de zaak organiseerden. Ik heb ze even staan bekijken, en dacht: dat doen ze heel goed. Waarom zitten zij niet in de gemeenteraad? Die zou best opknappen van wat reuzenvrienden. Het mooiste tot slot: de dans van de reuzen. Ik heb genoten!

Zondag 17 september. Ietwat somber weer, maar het wordt langzaam beter. Verdraaid, daar prikt de zon zowaar door het wolkendek. Ginds luidt de grote klok, en daar komen de reuzen. Nou kun je wel langs de weg gaan staan schamperen over 'invented traditions', bedachte tradities, maar hé, het is toch echt wel een indrukwekkend gezicht, al die reuzen die door de Goirlese straten trekken. Ik hoorde een vrouw zeggen: 'Machtig mooi, en ach wat jammer dat onze St. Jansoptocht niet meer bestaat. Die was nóg mooier!' Bij een optocht hoort muziek, en gelukkig klonk die afgelopen zondag alom dankzij diverse muziekgroepen en één – o, schande – reus die begeleid werd met mechanische muziek, klinkend uit een kinderwagen. We waren mild gestemd, en zagen het minzaam door de vingers. Maar nu die reuzen zelf. Ze waren inderdaad groot. De allergrootste was Sjtuf uit Roermond, ofwel Cristoffel met het steeds zwaarder wordende kind op de schouder, en een hoog geheven stormlamp in de hand. Ik hoorde een kind aan zijn moeder vragen wie dat moest voorstellen, en ik moest me inhouden om niet een uiteenzetting te geven over deze heilige, die in 1969 uit de heiligenkalender werd geschrappt, maar die vroeger als een zeer belangrijke noodhelper gold. Je vond zijn beeld heel vaak bij de ingang van een kerk, want 'op welke dag gij het gelaat van Christophorus zult aanschouwen, op die dag zult ge zeker geen kwade dood sterven' (ofwel: die dag zul je niet overlijden zonder de laatste sacramenten te hebben ontvangen). Maar ik wilde het kind geen schrik aanjagen, en zweeg.

Terug naar die reuzen, want het was immers hun optocht. Ik vroeg links en rechts: welke reus vindt u het mooiste? Nou, mevrouw Gullemei scoorde bijzonder hoog. Een dame met veel bloemen op haar hoed. Maar ik vond toch die Georges Delizée het aller mooiste. Thuis opgezocht wie dat was, die Georges. Het bleek een lokale held uit Flobecq te zijn. Een schrijver, die leefde van 1894 tot 1969. Diverse boeken geschreven die ik geen van alle gelezen heb. We zien hem als schrijvende lopen. Een reus van 3.80 meter hoog, en 85 kilo zwaar. Il est porté par un seul homme! Even nog wat over Flobecq (of Vloesberg zo u wilt, want de plaats ligt nagenoeg op de taalgrens): daar start de Kabouter Wandelroute. Curieus, nietwaar? Over de publieke belangstelling dan. Die was er, en mocht er zijn! Het Kloosterplein stond compleet vol met reuzen en kleine mensen. Langs de route was ook veel volk aanwezig, maar meer gespreid natuurlijk. Tot slot de organisatoren. Die waren herkenbaar aan een wit overhemd met een soort halsdoek erover waarop aanwijzingen te vinden waren waaruit je kon opmaken dat zij de zaak organiseerden. Ik heb ze even staan bekijken, en dacht: dat doen ze heel goed. Waarom zitten zij niet in de gemeenteraad? Die zou best opknappen van wat reuzenvrienden. Het mooiste tot slot: de dans van de reuzen. Ik heb genoten!